

"סוד החשמל"

דף מתוך סדרת הספרים

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

פרשת חוקת תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר לפרשת חוקת על דרך פלפול ההלכה.

מאת הרה"ג ר' מרדכי קרליבך שליט"א מחבר הספרים 'חבצלת השרון'

מופיע בעמוד ט'.

מאמר 'העולם השמיני שמעל הטבע'.

פרק י'

פסוקות הקרויט נביא פצי"ה פרקיס אמאמר 'צולט השמיני' עם הוספות חדשות פנוסכו לאחונה.

כתוב (ש"א טז, יג) "ויקח שמואל את קרן השמן וימשח אתו בקרב אחיו ותצלח רוח ה' אל דוד מהיום ההוא ומעלה". נראה דלכן שמן המשחה היה מנח בקרן, דקרן מסמלת את החוטים העליונים שלמעלה ששיכים לבחינת ראש שהוא מקום הקרן, כדבארנו במאמר 'חשמל דם' על קרנות המזבח. והיה בזה רמז שהחוטים העליונים שהם בבחינת קרן, מתחברים לשמן. וכיון שזכה דוד למשח בשמן המשחה, זכה לחשמל הנרמז במלים "רוח ה'". וכן מצינו בזהר (תרומה קעט). "ויקח שמואל את קרן השמן" אין משיחה אלא בקרן, ואתיא מן יובלא, דהיא אמא, דכתיב "והיה במשך בקרן היובל" רואים שמקשר את הקרן ליובל המסמל את העולם השמיני. וכן ק"ו תה"ו המרמז על החוט הנמשך מהשמיני, מרמז בפתוב "ויקח שמואל את קרן השמן וימשח" בדלוג ד' אותיות, וכן וימשח בגימטריא יוסף הצדיק.

וכן מובא במהר"ל (ח"א ח"ב ע' קטו) יש בזה דבר מפלא פי מספר שמונה ראוי אל דבר שהוא נקרא קרן, פי הקרן הוא למעלה על הראש, ומספר שהוא על השבעה שהוא מספר טבעי בעולם הוא שמונה, פי הקרן הוא גם כן על הבעל חי הטבעי, ולכן נכנסו שמונים קרני מלחמה. רואים שמקשר את הקרן עם מספר שמונה. וכן מובא בספר 'אדרת אליהו' ל'בן איש חי' (הפטרות וארא) שקרן בגימטריא אלף לפי החשבון שנו"ן סופית היא מספר שבע מאות. ואל"ף מרמז על אלופו של עולם. וכן מובא במשנה (נדה נא): שרק חיה ובהמה טהורים יש להן קרנים, ומי שיש לה קרנים סימן שהיא טהורה.

כתוב (תהילים צב, יא) "ותרם פראים קרני בלתי בשמן רענו". וב'מצודת דוד' שם "ותרם", קרני תרומם פקרני הראם "בלתי", אהיה נבלל בראשי בשמן לח ודשן. בארנו במאמר 'חשמל לילב', שקרני הראם מסמלות את חוטי היסוד של יוסף שנאמר עליו "וקרני ראם קרניו". ורואים שהפתוב מקשר בין קרני הראם לשמן, ומבאר

לדברינו דקרו מסמלת את החוטים העליונים של יוסף הנמשכים מהשמן. וכן מובא בספר 'מאור ושמש' (סוכות) "וקרני ראם קרניו קרן הוא לשון זריחת אור, כמו "כי קרן עור פניו", "ראם" לשון גבה ורומז שהוא מושך אור השפעה ממקום גבה הוא היו"ד משם הו"ה שהוא ראשית חכמה. רואים שהקרנים של יוסף מתחברות ליו"ד של שם הו"ה שמסמל את עולם השמן. וכן רואים שהראם מסמל את השמיני שמקבל מהאות י'. וכן שמיני בגימטריא הכתוב (תהלים כט, ו) "כמו בן ראמים". דבן הראם הוא בבחינת בן השמיני, לפי פרוש זה שהראם הוא לשון גבה ומסמל את האות י' והשמיני. וכן קרנכם בגימטריא שמיני. וכן תמ"ר המסמל את היסוד מרמז בכתוב "ותרם כראים" בדלוג שתי אותיות.

מצינו בגמרא (חגיגה יג.) זכור אותו האיש לטוב, ונחנניה בן חזקיה שמו, אלמלא הוא נגנז ספר יחזקאל, שהיו דבריו סותרין דברי תורה, מה עשה, העלו לו שלש מאות גרבי שמו, וישב בעליה ודרשו. נראה דלכו העלו לו שלש מאות גרבי שמו, לרמז שספר יחזקאל שבו מעשה מרפבה, קשור לשמן דהחוטים נמשכים מהשמן.

מצינו בזהר (תיקונים כח:) שמיני בהודאה, וזה הוא ודאי, ובו שבח משה "אז" זה הוא שכתוב "אז ישיר משה" והוא שמונה ימי מילה, והוא הוד שמונה ימי חנכה, ומיד שעלה זית טרף בפיה שרה כ"ה על ישראל בכ"ה פסליו, וזה הוא חנכה חנו"ו כ"ה. רואים שהזהר מקשר את הספירה השמינית שהיא ספירת ההוד, עם חנכה ומילה ושירת קריעת ים סוף, ועם ענין הזית. וכן מובא בספר 'נהורא דיוסף' שהכתוב "מי כמכה" בגימטריא מילה. והכתוב הזה הוא עקר שירת הים. וכן בפיוט 'יום ליבשה' ששרים בברית מילה, מזכיר את קריעת ים סוף.

מובא במהר"ל (נר מצוה ע' כג) מה שאחר הטבע הוא תחת מספר שמונה ולכן המילה שהיא על הטבע שהרי לפי הטבע האדם נולד ערל, המילה ביום ח'. רואים שהמהר"ל מקשר את מצות מילה לשמיני. ומבאר לדברינו דעל ידי המילה מתחברים לקב"ה דרך החשמל שמחבר את האדם לשמיני. וכן מצינו בזהר (הקדמה יג.) מצנה למול לשמונה ימים ולהעביר זהמת הערלה, בגלל שאותה חיה היא דרגה שמינית לכל דרגות, ואותה נפש שפורחת ממנה צריכה להראות לפניה לשמונה ימים, כמו שהיא דרגה שמינית. ורואים שפיון שנפש החיה שבאדם שהיא חוט האדם, מתקשרת לשמיני, לכן מלין ביום השמיני. וכפי שבארנו במאמר 'חוטי החשמל' שנפש חיה מרמזת על חשמל הרוח ממללא. וממשיך הזהר ואז נראה ודאי שהיא נפש חיה, נפש של אותה חיה קדושה ולא מסטרא אחרא. וכדבארנו שעל ידי המילה מתחברים לחיות הקדש, ומתנתקים מחיות הסטרא אחרא. וכן הכתוב (בראשית יז, כו) "בעצם היום הזה נמול אברהם" בגימטריא שמיני. דברית מילה קשרה את אברהם לשמיני. וכן מיל"ה ס"ת הכתוב (במדבר לו, ז) "ואם יהיה היבל לבני ישראל" דרך מצות מילה מתקשרים לעולם השמיני שהוא בחינת יובל. וכן יסוד בגימטריא שמונים. וכן האות ו' המסמלת את היסוד בא"ת ב"ש היא פ' שהיא בגימטריא שמונים. וכן יוסף מנשה ואפרים בגימטריא 888. וכן הכתוב "בן פרת יוסף" (בראשית מט, כב) הוא אותו מספר.

נראה דלכן נותנים שם לתינוק בזמן ברית מילה. דשם האדם מרמז על שרשו. וכינון שבזמן מילה התינוק מתקשר לשרשו בעולם השמן השמיני, זה הזמן לתת לו שם המרמז על שרשו. וכן שם האדם בגימטריא שמון דשם אדם מרמז על שרשו בעולם השמן. וכן נראה דיש רמז בכתוב (קהלת ז, א) "טוב שם משמן טוב", ששרש השם הוא מהשמן. ומצינו ברש"י שם "טוב שם משמן טוב", שמון טוב יורד למטה שונאמר "כשמן הטוב ירד על הזקן"

שם טוב עולה למעלה שנאמר "ואגדלה שמך". נראה דרש"י מרמז שענין השמן הוא להשפיע את השפע למטה, וענין השם הוא לקשר את האדם חזרה לשרשו בשמן. וכן מובא ב'לקוטי שיחות' (י' שבט תשמ"ז) ששמו בגימטריא מקור. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גנזבורג שליט"א שש"ם ר"ת שכל מ"ח. וכן מצינו במשנה (גיטין לד:) ששם נקרא שום, ונראה דיש פאן רמז ששם הוא מלשון שומא, שבודק את מהות הדבר ושרשו ומעריכו.

מובא בספר 'מלאך הברית' ל'בן איש חי' (פ' וירא) על הכתוב "בן שמנת ימים" ש"שמנת" אותיות תן שם. לרמז שביום השמיני נותנים שם לתינוק. נראה להוסיף דלכן זה נרמז במלה "שמנת", לרמז שהשם מקשר את התינוק לשמיני. וכן מובא שם שהמלה שם בגימטריא שמות הנו"ה שדי, דאלו השמות שהנמול מתקשר אתם בזמן מילה. ומבאר לדברינו דשם האדם מקשר את האדם לשמיני דרך שם שדי, המסמל את היסוד שנמשך משם הנו"ה. וכן שמעתי מהרה"ג ר' ד' כץ שליט"א ש"השמני" אותיות הש"ם יין, לרמז שביום השמיני נותנים שם על כוס יין. ומבאר לדברינו שהתינוק מתחבר לשמיני ביום השמיני, דרך השם והיין. וכן מובא בספר 'אדרת אליהו' ל'בן איש חי' (פ' וישלח) בשם ספר 'ערבי נחל' שאותיות השם של אדם הן הצנורות שמשפיעים את החיות לאדם. ומבאר לדברינו דאותיות הן חוטים הנמשכים מהשמיני, כדבארנו במאמר 'חשמל אות'. וכן מצינו בגמרא (סנהדרין לח:) שאדם הראשון קרא שמות בשעה הששית של היום הששי לבריאת העולם, ורואים קשר בין קריאת שמות למספר שש המסמל את היסוד.

ועוד נראה דנתנית השם מועילה לנמול להסיר את הקלפות מעליו, דהסרת הערלה והפריעה מסירים את אחיזת הקלפות בגוף, ונתנית השם מקשרת את הנמול לשרשו ומסירה את הקלפות מהנשמה, כפי שרואים ב'סדור הרש"ש' שמכונים ויקרא שמו בישראל ולא בקלפות. ולפי זה מבאר מה שמובא בספר 'יסוד הבריא' (ח"ב) שה' אמר לאדם הראשון לקרא שמות לכל בעלי החיים קודם נסירת חוה, דקודם הנסירה יש נתנית מוחין, וקריאת השמות היתה המוחין שאדם הראשון קבל. וכשם שבברית מילה הסרת הערלה ונתנית השם פועלים להסיר את הקלפות, כך המוחין שקודם הנסירה שתכליתם להסיר את הקלפות לצרך הנסירה, היו קריאת שמות לכל החי בבריא, ודרך זה לסלק את הקלפות מכל העולם לצרך הנסירה, לרמז שמוחין אלו הם בחינת שמות המחברים כל דבר לשרשו ומסירים את הקלפות. וכן מילה ר"ת הכתוב (בראשית ב, יט) "ויבא אל האדם לראות מה יקרא לו" דנתנית השמות על ידי אדם הראשון היתה בבחינת ברית מילה של כל העולם.

מצינו בזהר (תיקונים נד:) אלו שהם שומרים י' שהוא אות ברית מילה שהוא לשמונה שהכל ח"י, או אלו שמניחים תפלין בכל יום שהם אות י' כמו שאתה אומר "והיה לאות", והם קושרים אותו בח' בתי התפלין, שהם ד' בתי התפלין של ראש וארבע פרשיות של תפלין של יד, או אלו ששומרים אות י' שבת בתחום שלו שהוא ח', שני אלפים לכל צד, והכל ח"י, לאלו מקבלים בתשובה. רואים מהזהר שהאות של מילה, תפלין ושבת, קשורה לאות י' ולמספר שמונה. מילה לשמונה, שמונה בתי התפלין, ושמונה אלפים של תחום שבת [שני אלפים לכל צד]. ומבאר לפי דברינו דהאות של מילה, תפלין ושבת, מקשרת לעולם השמן השמיני, שהוא בבחינת אות י', ומשם הוא מקבל את השפע. ולכן הזהר מקשר את כל אלו למספר ח"י, דבארנו במאמר 'חשמל תורה', שיש בחוט ח"י חליות. וכן מצינו ברש"י (מנחות כט: ד"ה חטרי) שהאות ח' היא בחינת ח"י, והיא מסמלת את הקב"ה שחי

ברומו של עולם.

מובא בספר 'בן איש חי' (פ' וירא שנה ראשונה) מצות התפלין דומה למצות המילה לפי ששניהם נקראים אות, לכן גם במצות תפלין יש מספר שמונה, כמו שאמרו במנחות (מד:) כל שאינו מניח תפלין עובר

בשמונה עשה, והמקיס הרי זה קיס שמונה עשה. וכן מצינו ברמב"ם (הל' תפילין פ"ג ה"א) שמונה הלכות יש במעשה התפילין בלון הלכה למשה מסיני. וכן מצינו בגמרא (שבת קנג.) "ושמן על ראשך אל יחסר", אלו תפילין. רואים שתפילין הם בחינת שמן. ומבאר לדברינו דתפילין נמשכים מהשמן שלמעלה. וכן נעל המסמלת את החשמל שהוא בבחינת תפילין כדבארנו במאמר 'חשמל נעל', מרמז בכתוב "ושמן על ראשך אל יחסר" בחבור שתי מלים. וכן מובא מהרב אורי יונגרייז שליט"א ש"אל יחסר" בגימטריא יקר. וכמבאר בדברינו במאמר 'חשמל שופר' שחטי התפילין הם בבחינת יקר, והכתוב מרמז שמי שמחבר לשמן "ושמן על ראשך", ממילא השפעות חוטי התפילין לא יחסרו לו, "אל יחסר". וכן הכתוב (ויקרא כד, ב) "ויקחו אליך שמן" בגימטריא תפילין. וכן מובא בספר 'אמונת עתיך' (תשנ"ז ע' עח) ששמן במלוי האותיות בגימטריא כ"א פעמים שם הנו"ה, כמספר הפעמים שמזכר שם הנו"ה בתפילין.

בארנו במאמר 'חשמל דם' שגור שבת מסמל זיווג יסוד ומלכות. נראה דלכן יש מצנה להדר להדליק גר שבת בשמן זית, לסמל שהפתילה מתחברת לשמן. וכן זכר ונקבה בגימטריא שמו, דזיווג זכר ונקבה נעשה דרך היסוד שנמשך מהמח שהוא בבחינת השמן. ועוד טעם נראה דזכר ונקבה בגימטריא שמו, לרמז שבעולם השמן והשמיני שהוא עולם האחדות של אבא ואמא הזכר והנקבה מאחדים, ולא כמו בעולם הזה שהם נפרדים וצריך לזוגם. וכן אנדרווגינוס בגימטריא זכר ונקבה ובגימטריא שמו, דאנדרווגינוס יש לו גם סימני זכר וגם סימני נקבה והוא כולל את שניהם בבחינת שמן ושמיני.

מובא במהר"ל (נר מצוה ע' כג) התורה נתנה אחר ז' שבועות ביום החמשים שהתורה היא אור והיא

השמינית. רואים שהתורה היא בחינת שמיני. ומבאר על פי דברינו דבמתן תורה התגלתה בחינת השמיני דרך החשמל, וכן אדם שלומד תורה מתקשר דרך החשמל לעולם השמיני. וכן ספרים בגימטריא שמו. וכן מובא בכתבי הרמ"ד וואלי זצ"ל שיוב"ל המסמל את השמיני יש בו אותיות י"ו שהם בחינת הזכר שבו, ואותיות ב"ל הן האות הראשונה והאחרונה בתורה. ומבאר לדברינו שכל התורה מהאות הראשונה עד האות האחרונה היא אור שבא מהיובל שמסמל את השמיני. וכן מצינו בזהר חדש (תרומה נב.) שמשוה היה בהר ארבעים יום להתקשר עם הבינה השייכת למספר ארבעים, כמאמר חז"ל בן ארבעים לבינה. ונבאר שספירת הבינה מסמלת את השמיני. אף על פי שהשמיני הוא בבחינת מספר חמשים, עין ב'עץ חיים' להאריז"ל (שער א' ח"א ע' יח) שאמא עלאה המסמלת את השמיני יש לה שני מצבים, מצב בו היא מזדווגת עם אבא שהוא בבחינת אות י', אז היא בבחינת ס' סתומה והיא שייכת למספר חמשים, דאות מ' עם י' הן חמשים, ויש לה מצב שהיא משפיעה לתפארת שהיא בחינת הילד שלה, ואינה מזדווגת עם אבא, אז היא בבחינת אות מ' פתוחה השייכת למספר ארבעים. וכן חלב המסמל את השפעת אמא לילדיה בגימטריא ארבעים. וכן מקוה המסמל את השפעת אמא כדבארנו במאמר 'פתח לסדור הרש"ש' הוא ארבעים סאה. וכן מובא בזהר שם שמשוה התקשר בהר סיני לשמן הטוב שיוצא על הראש. וכן שמיני בגימטריא הפסוקים (שמות יט, יא) "יירד הוי"ה לעיני כל העם על הר סיני". (דברים יח, טז) "בחרב ביום הקהל". (הושע יד, ז) "מי חכם ויבן אלה נבון וידעם", (ירמ' ט, יא) "האיש החכם", (שמות לו, ב) "איש חכם לב". וכן שמו בגימטריא הכתוב (תהילים לז, ל) "פי צדיק יגהה חכמה".

הוספות למאמר קץ הגאולה משנת תשע"ב עד שנת תשע"ה.
ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

הבהרות נחוצות לשאלת רבים.

מאחר שהקץ שכתבנו מבוסס על תאריכים שנכתבו מפורש בזהר בכמה מקומות, חשוב להבהיר שתשע"ב של הזהר היא תשע"ג שלנו. כיון שהזהר הוא מדרש חז"ל, וחז"ל לא מנו את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, כמו שהתחילו למנות לפני כאלף שנים לפי שיטת בעל המאור. וכן כל הרמזים שהבאנו על שנת תשע"ב תקפים לפי חז"ל גם לגבי שנת תשע"ג.

ועוד חשוב להבהיר שבזהר כתוב שבסוף תשע"ב [שהיא תשע"ג שלנו] יסתיימו ה'72 שנים של חבלי משיח ולידת משיח, ואחר כך יחל השלב הבא שהוא מלחמת גוג ומגוג, שתהיה בשנת תשע"ג שהיא תשע"ד שלנו. והזהר לא ציין מתי בתשע"ג [תשע"ד] תהיה המלחמה, בתחילת השנה, או באמצע, או בסוף, ואף שיש ראיות מחז"ל במקומות אחרים שגמר המלחמה והנצחון יהיה בסוכות, בזהר על תשע"ג [תשע"ד] לא מוזכר תאריך מדוייק. ויתכן שהמלחמה תתחיל בסוף תשע"ג [תשע"ד] והגמר יהיה בסוכות תשע"ה שלאחר מכן, וכפי שמצינו בגמרא שבשנת השמיטה יהיו המלחמות שלפני ביאת המשיח, ושנת תשע"ה תהיה שנת שמיטה. וכן הבאנו מהאריז"ל שכתב מפורש על תשע"ה שתהיה סוף הביורור, והארכנו במאמר.

גם לפני מאה שנה הדברים התרחשו באותם תאריכים. המלבי"ם [דניאל ז'] חישב את קץ דניאל על שנת תרע"ג. ומלחמת העולם הראשונה פרצה בבין המצרים של שנת תרע"ד, ועליה אמר החפץ חיים שהיא המלחמה הראשונה של גוג ומגוג. כל אלו הם תאריכים של גאולת בעיתה שהיא גאולה בתהליכים כפי שהארכנו במאמר, ובתוך התהליכים יש זמנים מסוגלים לעבור לשלבים הבאים. ואם יזכו יבא מיד.

משמע מה'עץ חיים' להאריז"ל (שער נ' סוף פ"ג). שבשנת תשע"ה שהיא שנת שמיטה, יהיה ברור בעולם הזה הנקרא עץ הדעת, בין הטוב לרע, והטוב יפרד מהרע, ונביא את לשונו. גם בזה תבין ענין הגלות שהוא אֶלֶף יומין דחול, והענין פי הם ה' חסדים כל אחד כלול מק' הרי ת"ק כמנין פת"ף ימין, וה' גבורות כמנין פתף שמאל, הרי אֶלֶף, ובהיותו בעץ הדעת נקרא אֶלֶף יומין דחול, יען פי שם הוא טוב ורע שםם בר ותבן, והגלות הוא היות אֶלֶף נתונים שם תוך הרע אשר שם ולהיות פי גלוי החסדים וגבורות תוך ז"א הוא מהחזה ולמטה אשר שם נה"י הנקרא נוי עמודים, לכן אֶלֶף הם דגמת הקדשה "ואת האֶלֶף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה נויים לעמודים", והבן זה. פי אין אחיזת עץ הדעת אלא במקום הגלוי וזה סוד "כל היום דנה" אֶלֶף שנין. היינו שהפסוק "ואת האֶלֶף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה נויים לעמודים", מרמז על האֶלֶף החמישי שהוא בסוד "כל היום דנה", ונקרא בזהר אֶלֶף יומין דחול, ועוד שבע מאות שבעים וחמש שנים באֶלֶף הששי [בסוד ה' נויים לעמודים", דמספר שש הוא בבחינת נ"ו ועמוד כידוע]. שבהם יש אחיזה לקלפה, ויש ערוב טוב ורע, ובשנת ה' אֶלֶפים תשע"ה יפרדו הטוב מהרע. וזה חייב להיות תקופה לאחר שיבא המשיח וילחם ברע ויפרידו מהטוב. וכן רואים שהתורה הוסיפה "ואת האֶלֶף", עם אות ה', לרמז על ה' אֶלֶפים, היינו שהאֶלֶף הוא האֶלֶף החמישי. וכן מובא בספר 'שאל לך אות' שראה בספר ישן נושן שזמן קץ משיח מרמז בכתוב (שמות לח, כח) "ואת האֶלֶף ושבע המאות וחמשה ושבעים עשה נויים לעמודים", והרמז הוא "ואת האֶלֶף" ר"ת וְאִם תמנה ה' אֶלֶף, ושבע מאות ושבעים וחמש שק"ל, ר"ת שנת קץ לישראל. שנת תשע"ה לישראל. וכן הכתובים שבהם

רמוזה עבודת הברורים מבריאת העולם עד זמן הגאולה: (בראשית לו, מ) **"ואלה שמות אלופי עשו** [למשפחתם למקמתם בשמתם] **אלוף תמנע אלוף עלוה אלוף יתת: אלוף אהליבמה אלוף אלה אלוף פינן: אלוף קנז אלוף תימן אלוף מבצר: אלוף מגדיאל אלוף עירם",** בגימטריא 5775. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א שתשע"ה בגימטריא זה זמן גמר הברור, ובגימטריא **בניסן עתידים להגאל.** ועם הכולל בגימטריא היא הגאולה על ידי דוד משיח צדקן. וכן אור חדש על ציון בגימטריא תשע"ה. וכן מובא בקבץ 'בית אהרון וישראל' (שנה יז, ה עמוד 150) בשם 'בעל הטורים' שהודפס במהדורת ויין בשנת תקנ"ד ואינו לפנינו, ושם פתוב בסוף פרשת התוכחה בכי תבא, שבפרשת התוכחה יש תשע"ה תבות כמנין יין תרעלה, והוא כוס של פרענות. ומבאר לדברינו שהגלות שנמשלה לכוס של פרענות תמשך עד שנת תשע"ה, ואז תכלינה הקללות שבתוכחה. [ובבדיקת מחשב יצא במדיק כמו שכתב]. וכן מביא שם בשם הרוקח שבט"ו שיר המעלות יש תשע"ה תבות, [אמנם בבדיקת מחשב יצא תתי"א תבות].

והוסיף הרה"ג ר' יצחק ברנדייס שליט"א שמצינו ב'פרקי דרבי אליעזר' (פרק כט) שחלק ממלחמת גוג ומגוג יתרחש על הים, ומתאים מאד למיצרי הורמוז. ומובא שם שאחרי המלחמות האלו יעלו לארץ ישראל, ונביא חלק מלשון המדרש: **רבי ישמעאל אומר שלשה מלחמות של מהומה עתידין בני ישמעאל לעשות בארץ באחרית הימים אחת ביים וכו'. ומשם בן דוד יצמח ויראה באבדן של אלו ואלו, ומשם יבא לארץ ישראל שנאמר "מי זה בא מאדום".** והוסיף הרה"ג ר' ש' צור שליט"א שהורמוז בגימטריא טהרן בירת אירן, או אפגניסטן שהיא בת ברית של אירן. ויש אומרים שנמצאים שם מעשרת השבטים. וכן טהרן מרמזת על טהרת העולם וגאלתו שתתחיל מהמקום הזה, כשיכלו את הרשעים שם. והוסיף הרה"ג ר' ש' רייסקין שליט"א שאחד ממתקני הגרעין שלהם נמצא במקום ששמו 'קום', ומרמז על 'קום בתולת ישראל', וכשזה נופל, זה קום. והפור בושהר יהפך לבשורה של קול מבשר מבשר ואומר. וכן נקראים בני העם האיראני **שיעים מלשון ישועה.**

והוסיף הרה"ג ר' אברהם מרדכי ספרין שליט"א שגזרת גיוס בני הישיבות נרמזת בפסוק (במדבר כה) **"כי צררים הם לכם בנכליהם אשר נכלו לכם על דבר פעור ועל דבר כזבי".** ר"ת **צה"ל**, 'בנכליהם' היינו שחושבים לפגם לנו את האמונה שהוא פגם פעור, 'ועל דבר כזבי' שהוא גלוי עריות רח"ל, שכל מטרתם לטמא את הקדשה והטהרה של כלל ישראל. וכן מובא במלבי"ם (תהלים פט, נב) **"חרפו עקבות משיחך",** רוצה לומר יש לי נחמה במה שידעתי שמה שחרפנו, הוא **"עקבות משיחך",** שעל ידי החרוף יבאו עקבות המשיח, ובעת שיכבו חרופיהם הוא האות שיבאו עקבות המלך המשיח. וכן מצינו בזהר (נשא קכה:) כמו שאמר להם בתחתית החר, אם תקבלו תורת מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם. כך יהיה ביציאת גאולה אחרונה, אם תקבלו עליכם תלמידי חכמים ביציאת הגלות, כאדם שרוכב על סוס ועבד שמשמשו מוטב. ואם לא, שם תהא קבורתכם בגלות. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהאותיות הבאות אחרי **אח"ר צה"ל**, הן הפסוק **"וקם שב"ט".** לרמז שאחרי גזרת הגיוס לצה"ל יקום הפסוק של ביאת המשיח **"וקם שבט מישראל".** והוסיף הרמ"ז שליט"א שלכן היתה ההפגנה הגדולה נגד הגיוס מול לשכת הגיוס בכניסה לירושלים, כי מובא בספר 'קול התור' שהמלחמה נגד הערב רב תהיה בשערי ירושלים. וכן נקרא הרחוב הזה על שם הגר"מ טיקוצינסקי זצ"ל כי לפי דעתו שם סוף תחום ירושלים לקריאת המגלה.

רואים מהפסוקים בסוף דניאל שארבעים וחמש שנה קודם הקץ יקרו דברים בנוגע למקום המקדש. כמובא שם (יב, א) **"ומעת הוסר התמיד ולתת שקוץ שמים ימים אסף מאתים ותשעים: אשרי המחכה ויגיע לימים אסף שלש מאות שלשים וחמשה: ואתה לך לקץ ותנוח ותעמד לגרלך לקץ הימיו".** ואם הקץ הוא שנת תשע"ב יוצא שארבעים וחמש שנה קודם היא שנת תשכ"ז שהיתה מלחמת ששת הימים בה זכה עם ישראל לנסים גדולים וחזרו להתפלל בכתל המערבי. ואם נחשב עוד 1290 שנה אחרונית כדברי הנביא, נגיע לתקופה בה הקימו את ה"שקוץ שמים" על מקום המקדש. זה ברור שהשקוץ שומם הפונה לשקוץ של הישמעאלים, כמובא בספר 'לבנת הספיר' (ח"ב על הזהר וארא דף לב) שישמעאל שולטים במקום המקדש 1290 שנה, שזה קרוב ל"ג מאות שנים, כשכר על הברית שישמעאל עשה בגיל י"ג. וכן מובא ברש"י (דניאל יב, ח) שהנבואה הזאת היא הסבר לנבואה של "עדן ועדנין ופולג

עֲדוֹ, וְהָאֵבֶן עֲזָרָא (שם ז, יח) מְבֹאֵר אֶת הַנְּבוּאָה שֶׁל "עֲדוֹ וְעֲדֻנִּין וּפְלַג עֲדוֹ" עַל מַלְכוּת יִשְׁמַעֵאל. וְכֵן מוּבָא בְּפִרְקֵי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר (פֶּרֶק ל') שֶׁבְּנֵי יִשְׁמַעֵאל עֲתִידִין לְבָנוֹת בְּנִין בְּמִקּוֹם הַמִּקְדָּשׁ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים. וְכָתְבוּ לִי שֶׁהַשְּׂקוּץ שׁוֹמֵם הוּקַם בְּמִקּוֹם הַמִּקְדָּשׁ קִצַּת לִפְנֵי שְׁנַת 679 לְמַנְיָנָם, וְלֹא יוֹדְעִים בְּדִיוֹק מְתִי. וּשְׁנַת 677 לְמַנְיָנָם מִתְחַבֵּר לִפְנֵי הַחֲשׁוֹבֹן לִקְצֵת שֶׁל תְּשַׁע"ב. וְכָתְבוּ לִי הֶרֶב שְׁנוֹרֵץ שְׁלִיט"א מְנַתְּנָה שֶׁהָיָה שְׂקוּץ שֶׁהוּקַם בְּשְׁנַת ד' אֲלָפִים שַׁצ"ז כְּמוּבָא בְּסֵדֶר הַדּוֹרוֹת, אֲבָל הֵיחָד תְּקוּפָה שֶׁל 82 שָׁנָה שֶׁהַנּוֹצְרִים כָּבְשׁוּ אֶת הַמִּקּוֹם, וּבִטְלוּ אֶת הַשְּׂקוּץ שֶׁל הַיִּשְׁמַעֵאֵלִים, כְּמוּבָא בְּיִשׁוּעוֹת מְשִׁיחוֹ לְאַבְרָבְנָאֵל ח"א, וּלְפִי זֶה שׁוֹב מִסְתַּיִם הַחֲשׁוֹבֹן שֶׁל 1335 שָׁנָה בְּתִשְׁע"ב. וְכֵן שְׁמַעְתִּי שֶׁהַכְּתוּב (בְּדִנְיָאֵל ט, כז) הוּא בְּלִשׁוֹן רַבִּים "שְׂקוּצִים מְשִׁימִים" לְרַמֵּז עַל שְׁנֵי הַשְּׂקוּצִים שֶׁיָּשׁ בְּמִקּוֹם הַמִּקְדָּשׁ. וְכֵן "שְׂקוּצִים" בְּגִימַטְרִיָּא שְׁמוֹת הַשְּׂקוּצִים אֶל אֲקָצָא וְעוֹמָאֵר. וְכֵן שְׁנַת ה'תְּשַׁע"ב בְּמַלּוּי הָאוֹתִיּוֹת ה"י תי"ו שי"ן עי"ן בי"ת עם שְׁתֵּי הַמַּלְיִם בְּגִימַטְרִיָּא 1335. וְכֵן "מַחְלַת בֵּת יִשְׁמַעֵאל" עִם הַמַּלְיִם וְהַכּוֹלֵל בְּגִימַטְרִיָּא 1335. דְּמַחְלַת בֵּת יִשְׁמַעֵאל שְׁנִשְׂאָה לַעֲשׂוֹ, הִיא הַחֲבוּר שֶׁל עֲשׂוֹ וְיִשְׁמַעֵאל, בְּסוּד חֲבוּר שׁוֹר וְחֲמוֹר שְׁשֵׁם שְׂרַשׁ הַחֲרָבָן. וְזֶה יִסְתַּיִם לְאַחַר 1335 שָׁנָה. כְּשִׁיתְחַבְּרוּ שְׁנֵי הַמְּשִׁיחִים שֶׁהֵם הַשׁוֹר וְהַחֲמוֹר דְּקִדְשָׁה, כְּפִי שֶׁהִבְאֵנוּ לְעִיל שְׁשׁוֹר וְחֲמוֹר עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַתְּבוֹת וְהַכּוֹלֵל בְּגִימַטְרִיָּא ה'תְּשַׁע"ב. דְּשָׁנָה זוֹ הִיא סוּד חֲבוּר שְׁנֵי הַמְּשִׁיחִין, יְסוּד וּמַלְכוּת. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ע' נֵימָן שְׁלִיט"א שְׂרׁוּאִים בְּמִצִּיאוֹת בְּכַפַּת הַסֵּלַע שֶׁהַשְּׂקוּץ שׁוֹמֵם, אִין מִתְּפַלְּלִים שֶׁם וְלֹא עוֹבְדִים עֲבוּדָה זָרָה, מִמֶּשׁ כְּדַבְּרֵי הַפְּסוּק, "שְׂקוּץ שִׁמִּים". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' צִיּוֹן דּוֹד סִיבּוּנֵי שְׁלִיט"א שְׁמִסְגֵּד עוֹמָאֵר בְּגִימַטְרִיָּא מְשִׁיחַ בֵּן דּוֹד כִּי הֵם הַקְּלָפוֹת הַמְּלַבְּשִׁים עַל מְשִׁיחַ בֵּן דּוֹד. וְכֵן אֶל אֲקָצָא מְרַמֵּז עַל קֶץ מְשִׁיחַ. [וּבִיְתֵר עֵמֶק, בֵּינּוֹן שֶׁתְּפַקִּיד הַקְּלָפָה הוּא כְּיָדוּעַ לְשִׁמּוֹר עַל הַפְּרִי, עַד שֶׁמִּגִּיעַ הַזְּמַן לְקַלֵּף אֶת הַקְּלָפָה וְלִזְרֵק אוֹתָהּ, יֵשׁ כְּאֵן גַּם בְּחִינָה שֶׁל קְלָפָה הַשׁוֹמְרֵת עַל הַפְּרִי, בֵּינּוֹן שֶׁהֵם שׁוֹמְרִים עַל הַמִּקּוּמוֹת הָאֵלוּ עֲבוּר הַמְּשִׁיחַ. הֵינּוּ שֶׁהַשְּׂגָחָה הָעֲלִיּוֹנָה הַשְּׂאִירָה בִּידֵיהֶם אֶת הַשְּׁלִיטָה עַל הַר הַבַּיִת וְרַב הָעִיר הַעֲתִיקָה גַּם לְאַחַר מַלְחַמַת שְׁשַׁת הַיָּמִים, כְּדִי שְׁלַמְּשִׁיחַ יִהְיֶה קַל לְקַחַת אֶת הַמִּקּוֹם לְבָנִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. שְׂאֵם הָיוּ נִכְנָסִים שֶׁם יְהוּדִים הָיָה לְמְשִׁיחַ יוֹתֵר קֶשֶׁה לְהוֹצִיאָם... וּבְפֶרֶט שְׁלֵיחֵי הַיְּהוּדִים אֲסוּר לְהַכְּנִס לְהַר הַבַּיִת.] וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מִתְתִּיָּהוּ גְּלִזְרִסוֹן שְׁלִיט"א שֶׁכְּשֶׁם שֶׁהִבְאֵנוּ לְעִיל שִׁיעֲקוּב מְלֹא וְאִ"ו יו"ד עֵין קוֹף נִיו בֵּית בְּגִימַטְרִיָּא תְּשַׁע"א, כֵּן יִצְחָק בְּמַלּוּי הָאוֹתִיּוֹת יו"ד צְדִי חֵי"ת קו"ף בְּגִימַטְרִיָּא תְּשַׁכ"ח, שֶׁהוּא הַשְּׁלֵב שֶׁלִּפְנֵי תְּשַׁע"ב, כְּמוֹ שִׁיעֲחָק בָּא לְפָנֵי יַעֲקֹב, וְכַפִּי שְׁבַאֲרָנוּ לְעִיל שְׁגָם יִצְחָק קֶשׁוֹר לְגֵאֵלָה. וְכֵן תְּשַׁכ"ח בְּגִימַטְרִיָּא "מְרַחֲפֵת" שֶׁעַל זֶה נֶאֱמַר בְּרִש"י (בְּרֵאשִׁית א, ב) "וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֲפֵת עַל פְּנֵי הַמַּיִם" זֶה רוּחוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. הֵינּוּ שֶׁהִגְאֵלָה מְרַחֲפֵת וְלֹא הַתְּחִילָה בְּפֶעַל. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף שִׁינְבֵּרְגֶר שְׁלִיט"א שֶׁהַמְּשִׁיחַ הַכְּתוּב "עַל פְּנֵי הַמַּיִם" מְרַמֵּז עַל 45 שָׁנָה שֶׁצָּרִיךְ לְהוֹסִיף, וְהָאוֹתִיּוֹת י"ם ר"ת יִתְגַּלֶּה מְשִׁיחַ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אֶהְרֹן לִיבְרַמֵּן שְׁלִיט"א שֶׁתְּשַׁכ"ח הוּ עַר"ב שְׁנִים מִסוּף הַשְּׁשַׁת אֲלָפִים שָׁנָה לְהַתְּחִלָּה, וְלִכְּנֹן הַשָּׁנָה הַזֹּאת קְשׁוּרָה לְתִשְׁע"ב שֶׁהִיא עַר"ב שְׁנִים מִהַבְּקָר שֶׁל הָאֲלָף הַשְּׁשִׁי שֶׁחַל בְּשְׁנַת ת"ק, וְהִיא בְּסוּד עֶרֶב כְּדִלְעִיל. וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'עֲשׂוֹת פְּרִי' שֶׁהַשְּׂאֵה פְּרָצָה בְּשְׁנַת תַּרְח"ץ בְּק"ר שְׁנִים קוֹדֵם סוּף הָאֲלָף, וּמַלְחַמַת שְׁשַׁת הַיָּמִים פְּרָצָה עַר"ב שְׁנִים קוֹדֵם סוּף הָאֲלָף. וְעַל זֶה נֶאֱמַר "בְּבִקְר תֹּאמַר מִי יִתֵּן עֲרֵב".

מוּבָא בְּסֵפֶר 'לְקוּט אוֹהֵב יִשְׂרָאֵל' הַרְה"ק רַבִּי מְרַדְּכֵי מְסֻלוֹנִים זִיע"א סִפֵּר שֶׁשָּׁמַע בְּשֵׁם הַרְה"ק מֵאֲפֻטָּא זִיע"א שֶׁבְּאַחֲרֵית הַיָּמִים יִרְצוּ אֲמוֹת הָעוֹלָם לְהִלָּחֵם זֶה בְּזֵה, אֲךָ יִחְשְׁבוּ וְיִתְבוֹנְנוּ שֶׁתִּצָּא מִזֶּה טוֹבָה לְיִשְׂרָאֵל, וְיִתְאַסְפוּ כָּלֵם לְהַשׁוֹת הַחֲלוּקִים בִּינֵיהֶם כְּדִי שֶׁלֹּא יִצְטָרְכוּ לְהִלָּחֵם, אֲךָ זֶה לֹא יַעֲזֹר לָהֶם, וְהֵם יִלָּחֲמוּ זֶה בְּזֵה עַד שֶׁיִּגִּיעַ סוּפָם. וְסִיִּים שֶׁמִּתֵּר לּוֹמֵר הַדְּבָר בְּשִׁמּוֹ, כְּאוֹמֵר בְּשֵׁם נְבִיא. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף שִׁינְבֵּרְגֶר שְׁלִיט"א שֶׁפְּרָס ר"ת פְּרִס רוֹסִיָּה סִין, שֶׁאֵלוּ הַשְּׁלֹשׁ הוֹלְכוֹת יַחַד נִגְדוּ אָדוּם, כְּפִי שְׂרׁוּאִים בְּיַמֵּינוּ. וְכֵן הוֹסִיף שֶׁשָּׁמַע מִהֶרֶב לוֹיִן זַצ"ל שֶׁהָיָה מְזַקְנֵי חֲסִידֵי קַרְלִין, שֶׁהוּא שְׁמַע מִהָאֲדַמּוֹר הִינּוּקָא מְקַרְלִין זַצ"ל, [הַפְּרַנְקְפוּרְטֵר] שֶׁהָיָה בְּעַל רוּחַ הַקְּדָשׁ, וְהָיָה מִהִיחִידִים שֶׁצָּפוּ אֶת הַשְּׂאֵה הַרְבֵּה שְׁנִים קוֹדֵם, וְהוּא אָמַר שֶׁסִּין תִּחְרִיב אֶת נְיוֹ יוֹרְקָה, פְּרִיז, וְלוֹנְדוֹן, [ר"ת נפ"ל] בְּתוֹךְ שְׁלֹשׁ דְּקוֹת. זֹאת הוּא אָמַר לְפָנֵי מֵאָה שָׁנָה בְּטֶרֶם נוֹדַע בְּעוֹלָם עַל פְּצוּצוֹת אֲטוּם. [וּלְפִי זֶה יִתְכַּן מֵאֵד שְׁגֻזַּת הַמִּילָה בְּנֵי יוֹרְק תְּכַלִּיתָה לְהַבְּרִיחַ אֶת הַיְּהוּדִים מִמִּקּוֹם הַסְּכָנָה.] וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ש' רֵייִסְקִין שְׁלִיט"א שֶׁהָעִיר נְיוֹ יוֹרְק מְרַמֵּז בְּדִלּוּג ט"ו אוֹתִיּוֹת בְּפְסוּקִים (יִחְזַקְאֵל ז, ד) "וְלֹא תַחֲוֶס עֵינֵי עֲלִיךָ וְלֹא אֲחֻמוֹל כִּי דְרַכִּיךָ עֲלִיךָ אֶתֵּן וְתוֹעֲבוֹתֶיךָ

בתוכך תהיין וידעתם כי אני יהוה: כה אמר אדני הוה רעה אחת רעה הנה באה: קץ בא בא הקץ הקיץ אלך הנה באה. וכן מובא ברבנו יונה (אבות פ"א) שהשם אמר על יציאת מצרים "דן אנכי" וכמה מכות באו על ידי זה. וכל שכן בגלות האחרונה שכמה פרשיות נכתבו על ישועות ונחמות "עין לא ראתה אלקים זולתך יעשה למחפה לו". ובאר הרה"ג ר' י. ג. שליט"א שאף שרבנו יונה מדבר על החלק הטוב בישועת ישראל ונחמתם, אך הפסוק שהביא "דן אנכי" מדבר על נקמת ד' בגוים ובפרט באדום שנכתבו על כך נבואות שלמות, "והיה אדום ירשה ויהיה ירשה שיעיר אויביו וגו'", "ולא יהיה שריד לבית עשיר". וכפי שמובא בתוספות (עבודה זרה ב:) שמיום שהפשיטו לרבי ישמעאל כהן גדול את עורו נחתם גזר דינם, וממתין לבצועו, וכן התנבא הנביא עובדיה "כאשר עשית יעשה לך גמלך ישוב בראשך".

וביתר באור, כשאדם משתוקק לדבר מסים והוא יכול לטעם ממנו, אם הוא טועם, זה הסימן המבהק שהוא אכן משתוקק. עקר הגאולה ותכליתה הוא למוד הסוד כמבאר בגר"א, ואלו שמשתוקקים להשפעות הגשמיות של הגאולה כדי למלא תאוותם, עדין לא נגעו כלל, ואפלו המשתוקקים לבית המקדש ושלמות המצוות, ולתחית המתים, אין זה העקר. העקר הוא תלמוד תורה שהוא כנגד כלם, ועקר העקרים הוא גאולת השכינה שתלויה בלמוד פנימיות התורה כמובא בזהר בכמה מקומות. וכפי שמצינו בזהר (בלק רב) שלמוד התורה מפרנס את השכינה יותר מכל הקרבנות. וכפי שרואים בבית המקדש, שהתורה המנחת בארון היא נקדת קדש הקדשים, שקדשתה יותר מכל חלקי המקדש. ואלו שאינם מנסים לטעם ולהתחבר מראים שאינם משתוקקים לעקר הגאולה, וגדל הטעימה מגלה את גדל ההשתוקקות. והדברים פשוטים. ואאמור הוסיף שרואים מנסח התפלה שייבנה בית המקדש במהרה בימינו. ותן חלקנו בתורתך, שגם התכלית של בית המקדש היא לזכות לשלמות בלמוד התורה, 'ותן חלקנו בתורתך'. וכן מובא ברמב"ם (מלכים יב, ד) לא נתאוו החכמים והנביאים ימות המשיח לא כדי שישלטו על כל העולם ולא כדי שירדו בעכו"ם ולא כדי שינשאו אותם העמים ולא כדי לאכל ולשתות ולשמח אלא כדי שיהיו פנויין בתורה וחקמתה ולא יהיה להם נוגש ומבטל כדי שיזכו לחיי העולם הבא. ובאותו הזמן לא יהיה שם לא רעב ולא מלחמה ולא קנאה ותחרות שהטובה תהיה משפעת הרבה וכל המעדנים מצויין כעפר ולא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד ולפיכך יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כפי כח האדם שנאמר "כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים". ורואים שעקר הצפייה למשיח היא לתורה. ויוצא לדברינו שאלו שאינם מנסים לטעם מפנימיות התורה; או שחס ושלום אינם מצפים באמת לגאולה, או שהם פארתו חתן ששאלוהו מדוע הוא מחכה לחתנה, וענה שהוא מחכה לצלם ולתזמרת ולחליפה החדשה... וכן מצינו בזהר (תולדות קלט) אין בין העולם הזה לתחית המתים אלא נקיות והשגת ידיעה, וכו', בית המקדש קודם לקבוצ גליות, קבוצ גליות קודם לתחית המתים, ותחית המתים הוא אחרון שבכלם.

הושלמה בס"ד סדרת שיעורי וידאו במאמר הגאולה בתשע"ב 26 שיעורים ניתן להוריד בארכיון דלקמן.
הופיע מאמר הגאולה המלא והמעודכן מעומד מחדש בשנת תשע"ג, ניתן לקבל בבקשה למייל.

יצאו לאור לארכי כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343

חדש: סדרת שיעורי וידאו חדשה בספר סוד החשמל מהתחלה עם הוספות חדשות. ניתן להוריד בארכיון ולקבוצ מידי פעם על הוספת שיעורים חדשים.

הוקם בס"ד ארכיון לעלוניים ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד.

קישור לארכיון:

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11iT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

הערה חשובה: בשיעורי הוידאו המופיעים בארכיון סוד החשמל ישנה תופעה שכל שיעור מתחיל שוב בגמר השיעור בלי

פס קול. ובעצם כל שיעור הוא קובץ כפול שחוזר על עצמו. ובהורדת השיעור למחשב התופעה נעלמת.

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982

או במייל fish@neto.net.il ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בבקשה למייל.

מאמר לפרשת חוקת על דרך ההלכה והפלפול. מאת הר"ג ר' מרדכי קרליבך שליט"א מחבר הספרים 'חבצלת השרון'

[המאמר מוגש בשינויי עריכה קלים לתועלת הקוראים].

בענין פרה אדומה אם ניתנה במרה או אחר מעשה העגל. האם היא חוק או שתבא האם ותקנח צואת בנה.

מובא בגמרא [סנהדרין נו:]: עשר מצוות נצטוו ישראל במרה, שבע שקיבלו עליהן בני נח, והוסיפו עליהן דינין ושבת וכיבוד אב ואם, וברש"י בפירושו לפרשת בשלח [פ"ט"ו פכ"ה] כתב במרה נתן להם מקצת פרשיות של תורה שיתעסקו בהם, שבת ופרה אדומה ודינין, הרי שהוסיף כאן גם פרשת פרה אדומה, דכתיב בה חוק, וכן כתב בפירושו לפרשת משפטים [פכ"ד פ"ג], וכן הביא באו"ז ח"ב הלכות ערב שבת בשם רש"י.

ובחתם סופר הקשה בזה, דהנה איתא במדרש כאן [פ"ט פ"ח] והובא ברש"י בשם ר' משה הדרשן, משל לבן שפחה שטינף פלטין של מלך, אמרו תבא אמו ותקנח הצואה, כך תבא פרה ותכפר על העגל, ומבואר דהפרה באה בתורת כפרה על מעשה העגל, וקשה דהלא מצות פרה כבר ניתנה במרה קודם למעשה העגל, כמבואר בסנהדרין נו:, ומדוע נאמר שהפרה באה לכפרת מעשה העגל, ויעוין מה שהאריך בבית הלוי פרשת כי תשא, וצ"ע.

והנה במדרש [פ"ט פ"ד] איתא דכאשר מסר לו הקב"ה למשה כל פרשיות הטומאה אמר לו הקב"ה למשה מיד גם את טהרתם, וכאשר מסר לו הקב"ה למשה פרשת טומאת מת, נתכרכמו פני משה ושאל מהו טהרתו ושתק הקב"ה, וכאשר נמסר לו פרשת פרה אמר לו הקב"ה זכור אתה ששאלת מהו טהרתו, זהו טהרתו, ומהמדרש הזה משמע שסובר שלא ניתנה פרה במרה, ורק אחר מעשה העגל נתחדשה טהרה זו.

ולכאורה יש ליישב עפ"י מש"כ בגבורת ארי יומא ב. דרק פרה שעשה משה באה גם ככפרה על מעשה העגל, אך כל הפרות אין בהם כפרה על מעשה העגל, וא"כ בפשוטו י"ל דבמרה ניתן להם פרשת פרה בתורת מעשה טהרה כשאר כל הפרות, ואחר מעשה העגל נתחדש בפרה הראשונה שעשה משה שיש בה גם כפרה על מעשה העגל, ויסוד הדברים מפורש גם במהרש"א במו"ק כח. שכתב לפרש דפרה מכפרת על חטא העגל משום דחטאת קרייה רחמנא.

והנה כבר הקשו המפרשים על דברי המדרש תבוא הפרה ותקנח צואת בנה, והלא מפורש בתורה שטהרת פרה חוק היא, ופרש"י חוקה חקקתי ואין לך להרהר אחריה, וכיון שחוק היא היאך נתנו בה רבותינו טעמי תורה, ואף דבפשוטו החוקה הוא רק מה שהיא מטהרת את הטמאים ומטמאת את הטהורים כמבואר ביומא יד., מ"מ ברש"י בפרשת חוקת מבואר דגם עצם טעם המצוה לא נמסר, ויעוין בחת"ס, וצ"ב.

והנראה בזה על פי דברינו שבפרה אדומה יש שתי חלקים, א. מעשה טהרה לטומאת מת. ב. דין קרבן, וכמבואר כן בחולין יא. שהטרפות פוסלת בפרה משום דחטאת קרייה רחמנא, ובע"ז כג: מבואר מאותו טעם שהרביעה פוסלת בפרה, ותנן בפרה [פ"ד מ"א] דאם עשאה שלא לשמה פסולה כחטאת, ובכס"מ פ"ד פרה ה"ג כתב דדעת חכמים דמחשבה פוסלת בעבודת הפרה, הרי שדינה כדין קרבן.

ובחי' ר"ח הלוי פ"ב מעילה ה"ה הביא את הגמרא במנחות נא: שמועלין בפרה דכתיב חטאת היא, ואין מועלין באפרה אחר שריפה, וזה לשונו, נהי דאף אחר שריפה עדיין שם פרה עליה, שהרי עיקרה עומדת להזאה על הטמאים, מכל מקום הך דינא דחטאת קרייה רחמנא הרי לא שייך אלא במעשה הקרבת הפרה, ומה שעדיין דין פרה עלה לענין הזאה על הטמא, מילתא באנפי נפשה הוא לגבי טהרתה ואינו מחמת קרבן חטאת.

הלא מעתה נראה, שהפרה אדומה נחשבת חוק רק כלפי דין הטהרה, דמצות הטהרה בפרה חק היא, ועל זה אמרה תורה חוקה היא ואין לך רשות להרהר אחריה, אבל דין קרבן חטאת שעליה אשר חל משעת שחיטתה עד שעת שריפתה, הלא

בזה דינה כשאר כל החטאות שאינם חוק, ועל הדין הזה אמר המדרש תבוא האם ותקנה צואת בנה, דחטאת זו מכפרת על מעשה העגל. [א.ה. נראה דדבריו מדוייקים מדברי החיד"א בספרו 'פתח עינים' שמביא ראי'ה שסוד הטעם של פרה אדומה נאמר למשה, מהכתוב "ולקחו לטמא מעפר שריפת החטאת" ר"ת למש"ה, והכתוב הזה נאמר על דין הטהרה].

מענה מבואר מדוע פרשת פרה ניתנה במרה ושוב ניתנה אחר מעשה העגל, דפרשת פרה שנמסרה במרה נמסרה בתורת חוקה, כדכתיב במרה "שם שם לו חוק ומשפט", וחוק מכוון כלפי מעשה הטהרה שבפרה, וחלק זה של טהרת הפרה אינו שייך כלל למעשה העגל, ואחר העגל ניתוסף להם במצות הפרה דין נוסף שהפרה היא גם קרבן חטאת ומכפרת על מעשה העגל, ועל הדין הזה אומר המדרש תבוא האם ותקנה צואת בנה.

ומדוייק בלשון הפייט בסדר מעשה הפרה, אשר כך היא הצעת לשונו, ממרה 'חוקה' גזר, מגבנון 'אימרה' נגזר, דבמרה ניתנה כחוק, ובסיני ניתנה כמצוה.

וגם בדין כהונה האמור במעשה עשיית הפרה והזאת מימיה, יש שתי דינים, א. דין כהונה כמו בעבודת הקרבנות, שהרי שם קרבן חטאת עליה, ולכן צריך בה בגדי כהונה כדין עבודת המקדש. ב. יש בה דין נוסף של כהונה בגלל מעשה הטהרה שיש בה, ולכן שהייתה צריכה כהונה כדין מראות נגעים, אף ששחיטה בשאר הקרבנות כשירה בזר, והיא לא עבודה, בפרה השחיטה היא חלק ממעשה הטהרה שצריך כהן. ולכן השוחט את הפרה אדומה צריך להיות כהן, ומאיך אינו צריך בגדי כהונה. **מובא** בגמרא [חולין פח:]: בשכר שאמר אברהם אבינו ואנכי עפר ואפר זכו בניו למצות אפר פרה שיש ממנו הנאה לישראל, ופרש"י [ד"ה הנאה] שנטהר מטומאתו, דאילו לא אפר פרה אין לו לטמא מת טהרה עולמית, ובסוטה יז: הוסיף רש"י שיש גם הנאה בפרת חטאת שנתכפרו ישראל בזה על מעשה העגל, ורואים שיש כאן את שני הדינים האמורים בפרה, א. דין הטהרה בהיותו אפר, ב. דין קרבן חטאת לכפר על מעשה העגל.

עוד בדין חוקת הפרה לענין טהרתה וכפרתה.

במשנה [פרה פ"ג מ"א], ז' ימים קודם שריפת הפרה מפרישין כהן השורף את הפרה ללשכה, וביומא ב. יליף לה מדכתיב בפרישת אהרן בז' ימי המילואים כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשות לכפר עליכם, ודרשינן 'לעשות' אלו מעשי פרה, 'לכפר' אלו מעשי יום הכיפורים כדתנן ז' ימים קודם יום הכיפורים מפרישין כהן גדול מביתו, ואמרינן בגמ' דאין לומר דכוליה קרא דפרישת ז' ימים מיירי בפרה, שהרי כתיב לכפר, ופרה לאו בת כפרה היא.

ובגבורת ארי וברש"ש ובעמק שאלה [סי' קל"ג] הקשו, ממה שאמרו במו"ק כח. דפרה מכפרת על מעשה העגל, ובתוס' [ד"ה מה] הביאו שם המדרש דמכפרת על מעשה העגל, תבא האם ותקנה צואת בנה, הרי דגם פרה מכפרת, ותירץ הנצי"ב דפרה של דורות באה רק לטהרה, ורק פרה שעשה משה מכפרת על מעשה העגל, ועליה ביחוד נאמר בתורה חטאת היא, אף דכל ההלכות שנלמדו מדכתיב בה חטאת נוהגות גם לדורות.

וכיוון בזה לדברי הגבורת ארי שכתב כן, דזוקא פרה שעשה משה מכפרת על מעשה העגל, והקשה דאם כן נאמר שהפסוק לכפר מלמד על פרה שעשה משה, ורק פרה שעשה משה היתה צריכה פרישה, וכתב ליישב, דכיון דכל הפרות שלעתיד לבוא אין באין לכפר על מעשה העגל, אף פרה של משה אין עיקרה באה לכפר על מעשה העגל, אלא לצורך טהרה, ולכן אין זה בכלל לכפר האמור בדין פרישת שבעה, עכ"ד.

אמנם לפי מה שבארנו שיש שתי דינים בעבודת הפרה, דין טהרה, ודין קרבן, יש לחקור בדין פרישת כהן השורף את הפרה, אם הוא מחמת עשיית קרבן חטאת שבה, או דעיקר דין הפרישה הוא מחמת עשיית אפר פרה המטהר דאית בה, ולכאורה נראה דממה שאמרו ביומא ח: שהכהן השורף את הפרה פרישתו לטהרה, משמע דעיקרו מחמת דין הטהרה, ויעוי"ש ברש"י שם [ד"ה וזה] שפירש בענין אחר.

הלא לפי"ז מיושבת קושית הרש"ש והנצי"ב, דעיקר דין הפרישה בעבודת הפרה הוא מדין עבודת הטהרה, ואין הפרישה למעשה פרה נלמד ממה דכתיב 'לכפר', דהלא דין טהרתה לא שייכא כלל לכפרה, ועל כרחך ה'לכפר' מדבר על פרישת ז'

ימים לעבודת יום הכיפורים שהיא באה לכפר, ולכן הגמרא אמרה פרה לאו בת כפרה היא, שדין הפרישה אינו מדין עבודת הכפרה שיש בה, דבזה דינה ככל חטאת שאין צריך פרישה, אלא רק משום הטהרה שיש בה.

והנה איתא במדרש [פ"ט פ"ד] על כל דבר ודבר שהיה אומר הקב"ה למשה, אומר לו טומאתו וטהרתו, כיון שהגיע לפרשת אמור אל הכהנים, אמר לו משה רבש"ע אם נטמא במת במה תהא טהרתו, לא השיבו, באותה שעה נתרכמו פניו של משה, כיון שהגיע לפרשת פרה אדומה, אמר לו הקב"ה באותה שעה שאמרת ליך אמור אל הכהנים, ואמרת לי אם נטמא במת במה תהא טהרתו, לא השבתיך, זו טהרתו ולקחו לטמא מעפר שרפת החטאת. וביאור דברי המדרש נראה, דכל פרשיות הטומאה נמסרו למשה עם דיני טהרתו, דטהרת כל הטמאין היא מדיני הטומאה שנאמר בדין טומאתם שיש להם אופני טהרה, אך בדיני טומאת מת עצמה אין דין טהרה, ויש דין מחודש במעשה הפרה שהיא מטהרת, והוא חלות דין מסוים לעצמו בלא שייכות לעיקר הטומאה, ולכן טומאת מת ועבודת הפרה ב' מצוות הם במנין המצוות.

והנה כתב הר"מ בפ"א פרה ה"ט שחט את הפרה לשם חולין תפדה ואינה מכפרת, ותמה במעשה רוקח דהלא מפורש ביומא ב. דפרה אינה בת כפרה, אולם באמת בכס"מ הביא דלהדיא איתא במו"ק כח. דפרה מכפרת, וביארו בתוס' [ד"ה מה] דהיא מכפרת על מעשה העגל, אולם בכס"מ תמה וז"ל, ומ"מ קשה מי הכניסו לרבינו לכתוב דבר שלא הוזכר לא בגמרא ולא בתוספתא, ועוד מאי קמ"ל דאינה מכפרת פשיטא, וצע"ג.

אשר יראה בזה למש"נ, דהנה כבר תמה בכס"מ בדברי הר"מ דנשחטה לשם חולין נפדית, והלא דעת הר"מ בפט"ו פסוה"מ ה"ד דחטאת ששחטה לשם חולין כשרה ולא עלתה לשם חובה, וא"כ מן הדין דפרה ששחטה לשם חולין אף היא תהא כשרה, ובחי' מרן רי"ז הלוי ביאר דאמנם חטאת קרייה רחמנא לפרה, אך היינו דוקא משעת שחיטה ואילך, אך שחיטת פרה שלא לשמה אין לזה שם שחיטת פרה ולא חל עליה שם חטאת כלל.

והנה איתא בשבועות יא., דאם הפריש פרה אדומה ומצא נאה הימנה, הרי זה פודה אותה, אף כשהיא עומדת על גבי מערכתה, ולכאורה יש להעיר קצת מה ענין יש בפרה ליקח מן הנאה, הלא כתבו בתוס' נדה סו: [ד"ה כל] דלא מצינו לענין טבילת מקוה שום דין לכתחילה ובדיעבד, באשר יסוד הדין הוא דין טהרה, וכל שהוא מכשיר ומטהר הרי זהו עיקר דינו, וא"כ למה זה יהא דין לכתחילה שיהא לוקח פרה מן הנאה, ויש ליישב.

אשר למש"נ נראה דיסוד הענין הוא מחמת דין חטאת שיש בפרה, והוא בכלל דין מן המובחר האמור בקרבנות, כדשינוי ביומא לד: דדין הוא להקריב הקרבנות מן המובחר, ויעוין בריטב"א שבועות טו. דיסוד הך מילתא שיהו הקרבנות וכן פרה אדומה מן הנאה, הוא לבל יהו מצוות בזויות עליו כמבואר בחולין פז. ושבת כב..

קניית הפרה אדומה מכספי ציבור, ופסול מום בפרה האם הוא מדין קרבן חטאת או מדין טהרתה.

איתא בספרי "ויקחו אליך" מתרומת הלשכה, היינו שמדיני הפרה שתהא ניקחת ממעות של ציבור, ומתרומת הלשכה היא ניקחת כשאר כל קרבנות הציבור, וכדתנן בשקלים [פ"ד מ"ו] דפרה ניקחת מתרומת הלשכה, ובתוס' ב"ק עז: [ד"ה אומר] הקשו דכיון דפרה היא קדשי בדק הבית ולא קדשי מזבח כדאיתא ביומא מב. וזבחים יד:, למה היתה ניקחת ממעות תרומת הלשכה.

וביומא ג: דריש מהא דכתיב במצות שמן זית דמנורה "ויקחו אליך" שיהא השמן בא משל הציבור מתרומת הלשכה, הרי דמתרומת הלשכה לוקחין אף למה שאינו קרבן, ובתוס' תמורה יד. (ד"ה וכל) כ' בשם רש"י דהזלקת המנורה איקרי הקרבה, וההקרבה מתקיימת בהשמן, וכבר עמד ע"ז בשיטמ"ק סקמ"ח בשם תוס' מה הקרבה יש במנורה, וכ"ה בתוס' פסחים נט. (ד"ה אין) דנרות אינם קרבן, ועיין תוס' מנחות פט. (ד"ה הצי) ובחזו"א מנחות (סי' ל' סק"ז) ומש"כ בפרשת תצוה (פכ"ז פ"כ).

והרע"ב בשקלים שם כתב בטעם שפרה אדומה ניקחת משל תרומה הלשכה, לפי דחטאת קרייה רחמנא, וכמו שחטאת ציבור באה מתרומת הלשכה וכשאר כל הקרבנות, ותמה עליו באמבואה דספרי דהלא מבואר בספרי דהמקור לזה הוא

מדכתיב ויקחו אליך, עכ"ד, אלא דהיא גופא קשיא, דמאחר דחטאת קריה רחמנא, למה הוצרך לילפותא מיוחדת ד'ויקחו אליך' לומר שהיא באה מתרוה"ל, ויעוין בתוס' ב"ק שם בענין זה.

וראיתי לאחד מן הקדמונים שכתב **שהטעם שלוקחין הפרה מדמי תרומת הלשכה, לפי שהיו מזיזין מדמה של פרה אדומה כנגד ההיכל, ונראה דיסוד מה שהיה מזה כנגד ההיכל אין זה כיוון ההזאה בלבד, אלא שההיכל נעשה לחפצא של מזבח של דמי ההזאות הללו, ונמצא דמתקיים בזה דין עבודת פנים, כי החפצא של ההזאות מתקיימים בפנים.**

וכן מובא במשנה בפרה (פ"ד מ"ב) **שעבודת פרה צריכה קידוש ידים ורגלים.** ולחד מ"ד בזבחים כ: מקדש ידים ורגלים במקדש, ויש להעיר דהא איתא בזבחים קיט: דכל עבודה שבחוץ אין צריכה קידוש ידים ורגלים, ולהנ"ל ניחא **דעבודה זו דינה לענין זה כעבודת פנים, ועל מנח"ח מצוה ש"צ וברש"ש יומא כד.** דאין חיוב זרות על ז' הזאות דפרה, ובאמבואה דספרי סקט"ז הוכיח כן, אך י"ל התם יסוד הדין הוא **משום דליכא איסור זרות אלא במקדש** כלשון הר"מ בפ"ט ביאת מקדש ה"א.

והנראה בזה למש"נ לעיל, דבפרה אדומה תרתי הוא דאית בה, חדא שהיא קרבן, וזוה נאמר דחטאת קרייה רחמנא, ושנית שיש בה דינים מחמת טהרת פרה, אשר אינם שייכים כלל לשם קרבן שבה, וחלוקים הם ביסודם, כמבואר בחי' ר"ח הלוי פ"ב מעילה ה"ה, דדין קרבן שלה נשלם בשעת שריפת הפרה, ואילו דיני הפרה אחר שריפתה יסודם רק מהלכות הטהרה, שהרי אז כבר לית בה דיני קרבן חטאת, וכמש"נ.

מעתה נראה, שדין פרה אדומה שבאה מתרומת הלשכה, היה צריך להיות מחמת דין קרבן חטאת שבה, ונתחדש בקרא דפרה דבאה מתרומת הלשכה"ל אף מחמת דין טהרת הפרה, וא"כ אף המים חיים והכלי כולם באין מתרומה הלשכה.

ובשקלים [פ"ד מ"ב] תנן דפרה אדומה ושעיר המשתלח ולשון של זהורית באין מתרומת הלשכה, ובתו"י יומא סז. [בגליון סח: ד"ה חולק] כתב דהיינו לשון של זהורית שהיה בין קרניו של השעיר המשתלח לעזאזל, וכ"ה בר"מ פ"ד שקלים ה"א, אכן הרע"ב שם ובגבורת ארי ביומא שם כתבו דהיינו לשון של פרה אשר השליך אל תוך שריפתה, וכתב בגבורת ארי דכיון שלשון זה באה לצורך הקרבן לכן אף היא באה מתרומת הלשכה.

אשר למש"נ היה מקום לדון, דלשון של זהורית אשר השליך אל תוך שריפת הפרה, אינה באה מהלכות קרבן הפרה, כי אם מהלכות טהרת הפרה, באופן דלפי"ז מסברא היה נראה שלא תהא באה מתרומת הלשכה, אחר שאינה צורך הקרבן, אשר למש"נ ניחא, דמהך קרא גופיה דיליף בספרי דפרה אדומה ניקחת מתרומת הלשכה, ונתבאר דהיינו אף מחמת דין טהרה שבה, ממילא אף הלשון של זהורית ועץ הארז ניקחין מתרומת הלשכה.

ובספרי מקשה, 'אשר אין בה מום' למה נאמר, הא עד שלא יאמר יש לי בדין, מה מוקדשים שאין מלאכה פוסלת בהם מום פוסל בהם פרה שמלאכה פוסלת בה אינו דין שיהא מום פוסל בה, וקשה הרי היא עצמה מוקדשים, דחטאת קרייה רחמנא, וכשאר כל הדינים שנלמדו לפרה מדין חטאת, ועתוס' בע"ז כג: [ד"ה אלא וחולין יא. ד"ה חטאת]. וכתב בספר משאת המלך, דמדינא דחטאת קרייה רחמנא לא היה המום פוסל קודם שחיטה [וכנ"ל מדברי הגר"ח], וקמ"ל דפסול מום נוהג בה משעת לקיחה, ויסוד פסול מום בזה הוא רק מדיני טהרת הפרה דחטאת לא היא אלא משעת שחיטה, ומשעת לקיחה כבר איקריא פרה, וכל דיני פרה אית בה, כמבואר בר"מ בפ"א פרה ה"א דאין לוקחין פרה כשהיא עובר דכתיב "ויקחו אליך פרה" ולא עובר, וקמ"ל דאם יש בה מום עובר פסולה ללקיחת הפרה, אף דאח"כ בשעת שחיטה תתרפא, והוא נפלא.

נשמח לקבל הארות והערות על המאמר במייל המערכת